

MONS KALLENTOFT & MARKUS LUTTEMAN

ZACKO

WSOY

Mons Kallentoft

& Markus Lutteman

ZACKO

Suomentanut Sari Karhulahti

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Zack

© 2014 Mons Kallentoft & Markus Lutteman

First published by Stockholm Text Publishing AB, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Suomenkielinen laitos © Sari Karhulahti ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-40682-3

PAINETTU EU:SSA

Kuka noutaa ihmislihaa syövät hevoset?
Kuka lyö Traakian kuninkaan Diomedeen?
Kuka pelastaa viattomat?
Sankarimme, sankarimme, sankarimme.

JOHDANTO

1999

12-vuotias poika haukkoo henkeä selällään korkeassa ruohikossa.

Elokuun yö on pimeä ja lämmin.

Niittykukkien tuoksuun sekoittuu tuoreen veren raudanhaju, ja poika katsoo ylös avaruuteen suurin valppain silmin.

Taivas näyttää loistavien pisteiden täyttämältä. Orionin, Kassiopeian ja Ison karhun kaltaisten tähdistöjen sisälläkin on aivan vierä vieressä pieniä tähtiä. Taivaankannen poikki kulkee juova, jolla niitä on niin tiheässä, että ne muodostavat valkean sumuvyöhykkeen.

Linnunradan.

Pojan opettaja kertoi kerran, että aurinko on vain mitätön täplä Linnunradan galaksin laidalla. Ja jos aurinko on mitätön täplä, mikä on maapallo? Hädin tuskin huomion arvoisen hiekanjyvänen.

Sitä oli vaikea sulattaa. Tuntui ettei kenenkään teoilla ole mitään merkitystä.

Nyt kun poika makaa niityllä ja tuijottaa taivaan käsittämätöntä äärettömyyttä, hän toivoo, ettei tosiaan olekaan. Ettei millään ole mitään merkitystä. Että illan tapahtumat hukkuvat galaksin suunnattomuuteen yhtä vähäpätöisinä kuin lukemattomat muutkin asiat.

Eräs toinenkin makaa korkeassa ruohikossa vain muutama metrin päässä. Poika ei uskalla kääntää päätään ja katsoa sinne päin.

Hän yskii, ja kylkeen sattuu. Kosteus alkaa imeytyä T-paitaan, ja hän tajuaa, että sirkat sirittävät. Ääni ei kuulosta mukavalta. On ihan kuin hyönteiset kantelisivat hänestä kirkumalla:

»Täällä se on! Me nähdään se!»

Poika tietää, ettei voi jäädä paikoilleen. On pakko lähteä. Mutta väsyttää niin hirveästi.

Tuntuu että planeetan vauhti kiihtyy ja hän puristuu maata vasten. Tähdet lähestyvät. Linnunradan valkea juova näkyy entistä selvemmin, ja niin näkyvät myös ne pahat henget, jotka piileskelevät mustissa aukoissa tähtisumun keskellä.

Viekää vaan minut pois. Avaruuteen. Suureen unohdukseen.

ENSIMMÄINEN OSA

Miten unohdetut tuhoutuvat,
miten nälkäiset kidat avautuvat
ja miten elävät kirkuvat manalassa.

ACKO

1

TUKHOLMA VUONNA 2014

Kuumuus on levinnyt vanhaan telakkahalliin.

Ahdas tanssilattia on tahmea läikkyneestä oluesta, ja ilma on niin kosteaa, että hiellä on täysi työ mahtua sekaan.

Koska ikkunoita ei ole, kukaan ei tiedä, että aamuaurinko valaisee jo rapistuneen rakennuksen tiiliseiniä. Anniskelua ei lopeteta eikä ovia suljeta millään tietyllä kellonlyömällä. Tämä klubi menee kiinni vasta sitten kun sitä ei enää kannata pitää auki – tai sitten kun paikalle tulee poliisi. Kesäkuu on puolivälissä ja kohta alkaa aivan tavallinen maanantai-päivä, mutta Tukholman yökiitäjät ovat täydessä vauhdissa.

Dj lisää löylyä vähän kerrassaan, ja basson syke nopeutuu nopeutumistaan. Tanssijat riehaantuvat, ja entisen kokoonpanohallin lämpötila nousee entisestään.

Melkein keskilattialla tanssii nuori mies, joka on riisunut paitansa. Hänestä huokuva itsevarmuus kertoo, ettei hän piittaa muiden mielipiteistä. Hänen hikiselle otsalleen on liimautunut muutamia pitkiä vaaleita hiuskiehkuroita, ja kun hän pyyhkäisee ne sivuun, monet naiset panevat hänet merkille. He silmäilevät ensin hänen kasvojaan ja suuntaavat sitten katseensa paljaaseen, treenattuun ja aivan sileään ylävar-taloon. He pitävät näkemästään.

Kaksi naisista yrittää kerran toisensa jälkeen tavoittaa nuoren miehen katseen. He ovat parikymppisiä, ja toisella on vaalea polkkatukka, toisella pitkät tummat hiukset. Molemmat ovat pukeutuneet tiukkaan minimekkoon.

Naiset puhuvat miehestä keskenään: he toteavat, että hänellä on täyteläiset huulet ja suora kookas nenä, ja sanovat, että hän on kaunis kuin nuori jumala. Kuin jonkin vanhan tyttökirjan tai antiikin kreikkalaisnäytelmän sankari. Hän vilkaisee heitä muutaman kerran. Ei muuta. Hän haluaa vain tanssia. Antaa energisen musiikin rytmin viedä ruumistaan ja vapauttaa mielensä ja sielunsa ajatuksista ja tunteista.

Hän juo kulauksen olutpullosta, jota pitää kädessään, ja tähyilee ympärilleen. Sitten hänen silmänsä kirkastuvat ja suunsa menee leveään hymyyn. Hän ottaa muutamia askelia eteenpäin, kompastuu sähköjohtoon, pääsee takaisin tasapainoon ja lähestyy tummatukkaista naista. Tummaverikkö miettii hetken, mitä sanoa, mutta sitten hänet työntää syrjään mustaan hihattomaan paitaan pukeutunut isokokoinen mies, joka tunkee takaapäin hänen ohitseen. Iso mies ja vaalea mies kohottavat oikean käden ilmaan ja heittävät yläfemman. He halaavat, ja iso mies sanoo jotakin vaalean korvaan. Vaalea nyökkää, ja he luovivat pois tanssilattialta.

Miesten vessan ruostunut ränni haisee kuselta ja kaakeliseinät ovat täynnä töherryksiä sekä vaihtoehtoklubien ja epämääräisten nettisivustojen mainostarroja.

Ovi kolahtaa kiinni miesten perässä ja vaimentaa musiikkia sen verran, ettei heidän tarvitse huutaa toistensa korviin. Paidaton mies tarttuu toverinsa vankkoihin olkapäihin ja ravistaa kevyesti.

»Jumalauta että on mukava nähdä, Abdula. Ajattelin jottet ilmesty tänne ikinä.»

»Tässä on kuule ollut aika lailla hommia, tiedät kyllä.»

»Tähän aikaan vuorokaudesta?»

Zack katsoo kelloa. Se näyttää kahtakymmentäviittä vaille neljää.

»Sinä olet myöhään töissä.»

Abdula hymyilee.

»Pitäähän kaverin saada kamansa.»

Vessassa on kolme koppia, ja Abdula avaa yhden oven ja kumartaa teatraalisen syvään.

»Teidän jälkeenne, monsieur Herry.»

Vessanpytyn kansi on täynnä partaterien ja muiden terävien esineiden jättämiä naarmuja. Abdula tyhjentää kannelle pienen muovipussillisen kokaiinirakeita ja alkaa hakata niitä Nordean hopeanvärisellä Visa-kortilla. Hänen murskatesaan niitä jauheeksi Zack katsoo vaistomaisesti, mitä korttiin on kirjoitettu.

16-numeroisen tunnuksen alla lukee KHAN, ABDULAH.

Zack tietää, että oikeastaan sekä hänen ystävänsä etuettä sukunimi kirjoitetaan eri tavalla, mutta molemmat kirjoitettiin vahingossa väärin verovirastossa vuonna 1993, jolloin Kahnin perhe saapui Ruotsiin. Vuosia myöhemmin Abdula yritti oikaista virheen, ja se olisi onnistunutkin – muutamalla tuhannella kruunulla. Abdula päätti antaa asian olla.

»No niin. Anna palaa», hän sanoo ja tarjoaa Zackille isoa vaaleanpunaista pilliä.

Zack katsoo ystävänsä hämmästyneenä.

»Mitä hittoa? Oletko sinä ruvennut imuroimaan kokkeliä McDonald'sin pillillä?»

»En ole. McDonald'sin pillit ovat liian pitkiä ja ohuita. Tämä on siitä Mariatorgetin uudesta pirtelöbaarista. Se oli myös alun perin liian pitkä, mutta minä katkaisin sen keskeltä. Nyt se on juuri sopiva.»

»Niin mutta minkä helvetin takia tässä pitää käyttää pilliä? Ja vielä vaaleanpunaista? Mitä sille kromatulle putkelle on tapahtunut, jota sinä pidit nätissä kotelossa?» Zack kysyy piruuttaan.

»Kytät, tiedäthän», Abdula vastaa ja iskee silmää. »Jos taskussa on rööri, ne alkavat vauhottaa heti, vaikka eivät löytäisikään kamaa.»

»Okei, okei. Anna sitten tänne», Zack sanoo ja nappaa pillin.

Hän panee pillin pään sieraimensa ja vetää viivan.

Kun kokaiini alkaa vaikuttaa, he istuvat hetken pytyyn vieressä ahtaan kopin lattialla ja vain katsovat toisiinsa.

Ajatuksista tulee taas selkeitä. Näkökyky terävöityy. Kaikki on työntä. Kaikki on hyvin. Ääriviivat erottuvat tarkkaakin tarkempina.

Zack katsoo Abdulaa silmiin. Hänellä on paljon tuttuja mutta vain yksi todellinen ystävä. He ovat kokeneet yhdessä paljon. Selvinneet vaikeista, järjettömistä, jatkuvan kamppailun täyttämistä vuosista. Ja he ovat olleet toisilleen rakkaita kuin veljet.

Ottaisin vaikka luodin nahkaani sinun tähtesi, Zack ajattelee.

Hänen on pakko vetää syvään henkeä. Abdula vastaa hänen katseeseensa ja tuntuu lukevan hänen ajatuksensa. Nyökkää vastaukseksi.

Taas tanssilattialla. Keuhkot ovat kovilla nihkeässä kuumuudessa. Paniikin ja ekstaasin raja alkaa hämärtyä.

Yksitoikkoinen biitti hullaannuttaa. Hyvällä tavalla. Hiki virtaa pitkin Zackin rintaa, ja hänen vaaleat hiuksensa kihartuvat entisestään kosteudessa. Kaksi nuorta naista tanssii aivan Zackin ja Abdulan vieressä. Vaalea polkkatukkainen ja tumma pitkätukkainen. Olka olkaa vasten. Reisi reittä vasten. Musiikki takoo. Uudelleen vessaan. Neljä samassa kopissa. Luottokortti naputtaa pytyyn kantta. Tytöt nauraa kihertävät. Saavat vetää ensimmäisinä viivat. Mekkojen kaulaukot paljastavat melkein kaiken heidän kumartuessaan.

Molemmat keikauttavat pään takakenoon niin että tukka hulmahtaa ja painavat vaistomaisesti kädellä sieraimia. Oikaisevat selän. Vartalot ovat tiukasti kiinni toisissaan ahtaassa tilassa. Huulet kohtaavat. Kielet.

»Oliko se kielisuudelma?»

Kolme aasialaista naista kikattaa riemastuneesti kulu-neella sohvalla kaupungin vanhan vuokra-asunnon olohuoneessa. Thaimaalainen Mekong-viski on tehnyt tehtävänsä. Se on keventänyt tunnelmaa huomattavasti.

»Mikä kysymys! En kerro», vastaa nuori nainen, joka on polvillaan tyynyllä sohvapöydän toisella puolella, mutta hänen ujo hymynsä paljastaa totuuden.

»Mutta Mi Mi, sinä olet vasta kahdeksantoista», vanhin sohvalla istujista sanoo muka järkyttyneenä, ja hänen vierustoverinsa kikattavat taas.

»Vai olitko sinä mahdollisesti vasta seitsemäntoista silloin kuin te suutelitte?»

»Ei, kyllä minun syntymäpäiväni oli jo takana. Silloin oli lokakuu. Lokakuun kuudestoista», Mi Mi sanoo ja unohtuu muistoihinsa.

Neljä tuikkukynttilää palaa lepattaen vesiastiassa pöydällä ja levittää häilyvää valoa punaruskeille tapeteille. Huoneessa tuoksu vienosti naisten aiemmin illalla syövä ateria: riisi, chili, korianteri ja kuivattu kala.

Riisiviskipullo vajenee pöydällä, samoin kahden litran pullo Coca-Colaa, ja viimeinen sipsipussi on tyhjä.

Naiset ovat väsyneitä, ja jokaisen ruumista kivistä. Heidän pitäisi nukkua, mutta tuntuu hyvältä valvoa myöhään ja rentoutua. He puhuvat melkein yksinomaan elämästä kotimaassa: tulvista, jotka koettelevat parhaillaan kovin monia kyliä heidän entisellä asuinseudullaan, ja lapsista, jotka ovat isovanhempien hoivissa.

On kuitenkin sydäntä särkevää puhua lapsista ja perheistä. Silloin tuntuu, että on vielä kauempana kotoa kuin muulloin. On mukavaa puhua vaihteeksi 18-vuotiaan tytön rakkaushuolista.

43-vuotias Daw Mya kumartuu täyttämään lasinsa. Vähän Mekongia pohjalle ja sitten reilusti Coca-Colaa. Hän kääntyy Mi Min puoleen.

»Saako kielarikuningattarelle olla vähän lisää?»

Mi Mi punastuu, ja muut naiset kikattavat taas äänekäästi. Mi Mi muistaa jokirannassa vietetyn illan. Muistaa, miten kova mutta samalla pehmeä Yan Naingin vartalo oli. Lämmin kuin heitä ympäröivä yö. Yan Naingin huulet ja kieli olivat vielä lämpimämmät ja yhtä kosteat kuin monsuunisateiden ensimmäiset päivät.

Naisten kikatus kantautuu kesäyöhön olohuoneen ikkunan raosta. Alhaalla kävelytiellä lähestyy määrätietoisin askelin yksinäinen mies. Hän luo pikaisen katseen ikkunaan ja oikaisee sitten leikkipaikan läpi kerrostalon alaovelle.

Rikkinäinen keinulauta kieppuu hitaasti yhden kettingin varassa. Lahoavan puisen hiekkalaatikon laidalla on rikutun vihreän pullon sirpaleita.

Vuokratalo on iso ja epäviihtyisä betonibunkkeri. Rivissä on monta samanlaista. Vaaleanruskeita tiilijulkisivuja, tummanharmaita parvekkeita. Lautasantenneja joka puolella.

Hissi on epäkunnossa, mutta vaikka se olisi toiminutkin, mies olisi silti käyttänyt portaita. Hän haluaa liikkua mahdollisimman hiljaa.

Jossain räksyttää kiihtynyt koira.

Kolmannessa kerroksessa erään asunnon oven edessä on roskapussi, josta leviää rappuun pilaantuneen kalan hajua. Mies jatkaa matkaa neljänteen kerrokseen ja pysähtyy ovelle, johon joku on kirjoittanut mustalla spraymaalilla sanat

TAPPAKAA KAIKKI NEEKERIT. Mitään muuta ovesa ei luekaan. Siinä ei ole numeroa eikä nimeä; postiluukun yläpuolella on vain pois revityn nimikyltin pieniä tahmeita palasia.

Mies painaa ovenkahvaa varovasti. Hän odottaa, että ovi on lukossa, mutta se avautuukin äänettömästi.

Eteisestä ei näe asunnon olohuoneeseen, mutta oikealla on oviaukko, josta kuuluu selvästi naisten puheensorinaa. Mies näkee häilähtelevän kajon valaiseman seinän ja kapean hyllyn, jolla on Buddhan patsas ja neljä tuikkukynttilää violetissa kynttilänjalassa.

Mi Mi jähmettyy nähdessään vieraan miehen harppaavan huoneeseen pistooli kädessä. Hän yrittää huutaa mutta ei saa ääntäkään kurkustaan, ja kun hän tajuaa, että on liian myöhäistä, että kaikki päättyy tähän, hänen mieleensä kohoaa välähteleviä kuvia. Hän muistaa, miten uida polskutteli suu naurussa Gyaingjoessa serkkunsa Myat Noen kanssa, miten kävi ensimmäisen kerran Pa-Anin suurilla markkinoilla, miten tutkintopäivänä satoi, miten äidinäiti selvitti hänen tukkaansa kurtteisilla käsillään ja miten Yan Naing kosketteli häntä joka paikkaan ja katsoi häneen kiihkeästi kilteillä silmillään, jotka hän haluaa pitää mielessään ikuisesti.

Sitten hän muistaa, miten näki ohi vilistävien katulamppujen valot pressun raosta kuorma-auton lavalta sen jälkeen kun oli hyvästellyt perheensä itkusilmin leirissä.

Sen jälkeen kun oli hyvästellyt Yan Naingin.

Lavalla vieraiden ihmisten joukossa oli kovin ahdasta ja epämukavaa. Katulamppujen valot vilistivät ohi yhä nopeammin ja nopeammin.

Lopulta strobovalon välke on liikaa. Kokaiinin antama keveys on tiessään, ja kaikki tulee liian lähelle – ihmisruumiit, hiki, himot. Zack hyvästelee nopeasti Abdulana, pujottelee tanssivan joukon läpi tottuneesti ja melkein ryntää leveitä

vanhoja puuportaita alas isolle metalliovelle. Steroideilla olkavartensa pullistanut vahti vetää oven takaisin kiinni hänen perässään, musiikki vaimenee vihdoinkin hiljaiseksi jyskytykseksi, ja niin hän on keskellä unenomaista kesäaamua.

Päivänvaloa, auringonpaistetta, linnunlaulua.

Hän hengittää syvään tuoksuva ja raikasta kesäilmaa haltoissaan aamun kauneudesta ja siitä, miten täynnä elämää maailma tuntuu olevan. Sitten hän lähtee kävellen kohti keskustaa. Mereltä puhaltava vilpoisa tuuli hyväilee hänen kasvojaan ja paljasta rintaansa ja nostattaa käsivarsien ihokarvat pystyyn, ja hän tajuaa, että jätti paitansa sisälle kaiteen päälle.

Hän empii silmänräpäyksen. Pitäisikö hänen palata hakemaan paita, ahtautua kiehuvaan hikikattilaan uudelleen?

Hän kohottaa katseensa valtavaan rakennukseen, josta on juuri poistunut, ja tuntee itsensä pieneksi. Iso, jykevä ja teollisuusrakennusten tyyppilliseen tapaan kulmikas halli kohoaa kohti taivasta melkein uhkaavan päälleikäyvä. Kadonneen ajan jäännös, joka ei suostu antamaan periksi. Ei suostu ymmärtämään, ettei raskas teollisuus tarvitse enää tuotantolaitoksia näillä leveysasteilla.

Seinäen maalatut suuret kirjaimet ovat haalistuneet melkein näkymättömiin, mutta niiden ääriviivat erottuvat juuri ja juuri edelleen.

HERALDUS

Zack pohtii, miksi mahtava teollisuuskonserni on jättänyt hallin rapistumaan. Ehkä erään päättyneen aikakauden muistomeriksi. Tai jonkin epäonnistumisen, jota ei saa unohtaa. Ehkä rakennus kertoo pelkästään konsernin legendaarisen nopeasta sopeutumiskyvystä: Okei, täältä ei näköjään irtoa enää rahaa. Pannaan siis taas lappu luukulle ja keskitytään seuraavaan kultakaivokseen.

Kumea bassonjytke tärisyttää ikkunoita jossain korkealla. Zack aprikoi, tietääkö konsernin johto, että vanhasta telakka-hallista on tullut hiostavan kuuma luvaton klubi.

Zack kääntyy uudelleen keskustaan päin ja jatkaa matkaa. Paita saa jäädä.

Asfaltti höyryää aamuauringon lämmössä. Kaislikon takana avautuu tyyni selkä. Sen toisella puolella on rivikau-palla valtavia ökytaloja. Ylellisiä uudisrakennuksia, joiden isot ikkunat antavat vettä kohti. Vanhoja kartanomaisia kivi-taloja, joiden pääsisäänkäyntiä suojaa pilarien kannattelema katos. Omiin laitureihin kiinnitettyjä pröystäileviä valkoisia moottoriveneitä.

Ketkä asuvat noin, Zack miettii. Rocktähdetkö? Vai Kana-dasta kotimaahan palanneet jääkiekkoilijat?

Ei, varmaankin ne, joilla on todellista valtaa. Rikkaat perheet, joissa on ollut aavistus ahneutta ja häikäilemättömyyttä sukupolvien ajan. Jotka ovat ehkä olleet mielellään natsien liikekumppaneita kuten Wallenbergit.

Hyi saatana.

Kahdeksan minuutin kuluttua väsynyt Zack nuokkuu tak-sin takapenkillä otsa ikkunaa vasten. Asfaltilla pyörivistä renkaista lähtee unettava ääni.

Vastaan tulee pari poliisiautoa. Ohi vilistää tylsiä kerros-talorivejä: niitä on yhtä tiheässä kun ihmisiä klubin tanssi-lattialla. Talot ovat samanlaisia kuin se, jossa Zack varttui. Ne ovat kuin luotuja ankeaa anonyymiutta varten. Kuin luotuja kelvottomille.

Niille, joita täytyy vain säilyttää jossakin.

Niille, jotka tuntevat elämän laitapuolen.

Zackin ja hänen isänsä kaltaisille.

Zack oli kuusivuotias, kun muuttoauto ajoi Kungsholme-nilta Bredängiin. Hän muistaa, että isä yritti parhaansa mu-kaan saada muuton kuulostamaan jännittävältä sanomalla,

että he asuisivat korkealla isossa talossa ja näkisivät vaikka kuinka kauas.

»Siellä tuntuu, että tähdetkin ovat lähempänä kuin täällä», isä sanoi. »Ja sinä löydät paljon uusia kavereita.»

Zack sai selkäänsä pihalla jo toisena Bredängissä viettämään päivänä. Hän valehteli isälle, että oli pelannut jalkapalloa ja että pallo oli osunut hänen nenäänsä. Sitten hän kysyi, vaikka tiesi jo vastauksen:

»Kuule, isä, miksi me muutettiin tänne?»

Siksi että äiti oli kuollut.

Zack muistaa, miten isä yritti selittää. Puhui rahasta. Zack ei ymmärtänyt silloin kaikkea mutta riittävästi kuitenkin. Heillä oli paljon vähemmän rahaa kuin ennen, eikä keskustassa voi asua, jos on vähävarainen.

Siellä voivat asua vain rikkaat.

Betonin sijasta ulkona näkyy taas vihreää, väylän molemilla puolilla kasvaa nyt metsää, ja puiden välistä pilkottaa vettä. Tie numero 222 on tähän aikaan lähes epätodellisen autio. Taksi tulee Kvarnholmenille ja kiertää Henriksdalsringeniä pitkin jättiläismäisen mäelle rakennetun vuokratotalorykelmän. Jatkaa sillan yli Södermalmille ja ohittaa Stadsgårdenin sataman ja Suomen-lautat. Ne odottavat siellä seuraavia matkustajia, jotka haluavat nauttia näennäisyllisyydestä ja pettää kotiin jääneitä kumppaneitaan.

Sitten matka jatkuu Slussenin eritasoliittymän kautta edelleen Skeppsbronille vanhaankaupunkiin. Vesi kimmeltää joka puolella ympärillä. Rantakadulta näkee Skeppsholmenin, jonka kallioilla kohoavat rakennukset ovat kuin outoja kuvia menneiltä ajoilta. Kaduilla ei ole muuta liikennettä, ja keskusta jää taakse muutamassa minuutissa. Seuraavaksi taksi ajaa Östermalmille, hienostokaupunginosaan. Jyhkeitä kivitaloja, vanhaa rahaa, perintönä kulkevaa valtaa. Zackin vatsalihakset jännittyvät kuten aina täällä.

Humlegårdenin lähellä taksi kääntyy umpikadulle ja pysähtyy komean satavuotiaan talon eteen. Valkoista rakennusta ympäröivässä kivimuurissa on musta rautaportti. Zack maksaa ryppyisillä satasilla ja nousee autosta. Portti avautuu äänettömästi. Hän sulkee sen takanaan, kulkee laattakäytävää pitkin erinomaisesti hoidetun nurmikon poikki ja avaa raskaan tammioven. Siinä ei ole koodilukkoa. Hän ei lakkaa koskaan ihmettelemästä sitä.

»Tässä talossahan on etupäässä lähetystöjen tiloja», Meralla on tapana sanoa. »Koodilukko olisi liian hankala.»

Silti, Zack ajattelee. Mikä paratiisi asunnottomille. Erityisesti talvella.

Toisinaan hän on leikitellyt sillä ajatuksella, että levittäisi sanaa, jotta salkkua kantavat pukumiehet joutuisivat astumaan nukkuvien juoppojen yli tai pujottelemaan oksennus- ja kusilätäköiden välistä aamuisin työmatkalla. Kokemus olisi niille tyypeille kasvattava.

Hän vetää vanhan Asea-hissin veräjän sivuun ja istuu tuu vihreällä nahalla päällystetylle penkille siksi aikaa kun hissi nousee kuudenteen kerrokseen, joka on talon ylin. Siellä on vain kaksi ovea. Toisesta pääsee vintille. Toisen vieressä on ovikello, ja hän soittaa sitä.

Oven avaa 30-vuotias nainen, jolla on tumma nukkuessa pörröttynyt tukka, metallisankaiset silmälasit ja ohut musta silkkiamutakki.

Mera Leosson.

Eteisen rapatut seinät ovat valkoiset, ja Meran nenä piirtyy terävänä vaaleaa taustaa vasten, kun hän kallistaa päätään aavistuksen verran ja silmäilee Zackin kasvoja itsevarmaan tapansa.

Hän astuu antamaan Zackille intohimoisen suudelman, joka päättyy alahuulen näykkäisyyn. Sitten hän vetää Zackin kädestä läpi avaran valkoisen hallin, missä kolmen amerikk-

kalaistaiteilijan – Richard Aldrichin, Justin Liebermanin ja Gerald Davisin – teokset taistelevat keskenään huomiosta. Zack pitää Davisin mielipuolisista töistä, jotka kuvaavat kaikkia mahdollisia haluja. Ja tietää, miten ylpeä Mera on maalauksista.

He jatkavat matkaa isoon oleskeluhuoneeseen, jonka sisustus on onnistunut sekoitus 1700-luvun huonekaluja, tanskalaista designia ja nykytaidetta, ja siirtyvät sieltä makuuhuoneeseen, jonka valtava mittatilaustyönä tehty sänky maksoi suunnilleen yhtä paljon kuin Zack tienaa vuodessa.

Mera riisuu silmälasinsa, avaa aamutakin ja tönäisee Zackin selälleen sänkyyn.

Pää kolahtaa lattiaan. Mi Min kasvoista on puolet poissa, eikä hänen vieressään seisova nainen pysty edes kirkumaan, koska on saanut osan hänen aivoistaan suuhunsa.

Mies painaa liipaisinta uudelleen. Äänenvaimentimen takia pamahdus kuulostaa pikemminkin nyrkkeilysäkkiin osuneelta iskulta kuin pistoolinlaukaukselta, ja ase potkaisee samalla hetkellä kun luoti osuu seisovan naisen rintakehän yläosaan ja kaataa hänet selälleen.

Nyt kaksi naisista makaa lattialla. Kolmas retkottaa puollittain sohvalta pudonneena jalat omituisessa kulmassa.

Vain yksi on jäljellä.

Vanhin akoista.

Tietääkö se edes, miten saastainen on?

Ja tietääkö se, miltä kuulostaa? Huorat eivät saisi pitää ääntä itsestään. Kaikki naiset ovat samanlaisia: ne lavertelevat, lörpöttelevät ja havittelevat tilaa, jota joutuu toisinaan antamaankin niille ainakin näön vuoksi.

Mutta ei täällä.

Ei nyt.

Täältä siivotaan saasta pois, ja tänne tulee hiljaista.

Vanhin naisista tuijottaa miestä, suoltaa edelleen kovalla äänellä sanoja, joita mies ei ymmärrä, ja ravistaa yhteen liittämiaän käsiä edessään kuin rukoilisi hurmoksessa.

Ihan kuin siitä olisi jotain apua.

Mera makaa selällään lämmin iho kosteana hiestä, ja Zack tunnustelee häntä kielellään ja sormillaan.

Zack sulkee silmät. Hän käyttää muita aistejaan, tuntee Meran vartalon pienimpien lihasten värähtelevän ja iloitsee siitä, että osaa miellyttää Meraa näin ja pääsee Meran kanssa tähän paikkaan, tähän tuokioon, joka on yksin heidän.

Hän kääntää Meran vatsalleen.

Suutelee niskaa.

Levittää jalat.

Työntyy syvälle lämpöön.

Mutta se on Meralle liian hellävaraista.

Mera työntyy taaksepäin. Puskee Zackia vasten. Yhä kovempaa. Aina vain kovempaa.

Kunnes se tekee kipeää.

Juuri sitä Mera kuitenkin haluaa. Hän haluaa tuntea kipua ennen kuin kaikesta tulee silkkaa kuumaa ohikiitävää nykyyhetkeä, jolla ei oikeastaan ole rajoja.

Hän huutaa suoraa huutoa, kun ensimmäinen aalto lyö hänen ylitseen. Zack nojaa eteenpäin käsiensä varassa sormet harallaan silkkilakanalla. Painaa Meraa alaspäin. Myös hän puskee nyt kovaa. On itsekin laukeamaisillaan.

Vartalot hakkaavat yhteen.

Zackin silmät ovat kiinni.

Ei.

Ei taas. Hän ei halua niitä ajatuksia mieleensä, ei nyt.

Hän näkee valokuvia, joissa kalmankalpea vaalea nainen makaa maassa. Näkee ammottavan haavan aivan naisen leuan alla.

Verinen veitsi heilahtaa ilmassa, viimeinen luoti ujeltaa, saalistavat sudet lähestyvät pimeässä kuola valuen kidasta. Kaikki räjähtää.

Sitten se on ohi.

Eikä silti ole milloinkaan. Pimeys ei hälvene milloinkaan. Sitä valoa ei enää ole, jota äidin vaalea hiusryöppy kerran hohti.

Zack näkee hymyilevän naisen, joka katsoo ylös häneen kirkkain silmin.

Hän asettuu Meran vierelle. Huokaisee.

Mera kietoo toisen pitkän säärensä hänen ympärilleen ja kuiskaa hänen korvaansa:

»Zack Herry, Zack Herry, Zack Herry.»

Mikä draivi! Mikä jännitys! Ja mikä antisankari, Zack, joka uppoaa minuun täysin!

– *Boktokig*

ZACK HERRY, poliisin erikoisyksikön nuori komeetta, tutkii Ruotsin historian julminta murha-aaltoa. Neljä aasialaista naista löytyy surmattuna tukholmalaisesta asunnosta. Viides jätetään henkitorissaan sairaalan portille. Vammoista päätellen hän on joutunut petojen raatelemaksi. Onko kyse naisvihasta, rasismista vai ihmiskaupasta? Vain se on tiedossa, että ellei murhaajaa pian löydetä, naisia kuolee lisää.

Päivisin Zack Herry paiskii töitä rikosten selvittämiseksi, öisin hän pakenee todellisuutta ja julmia lapsuudenmuistojaan huumehuuruisiin klubeihin.

Zack on hektisellä toiminnalla ladattu tummansävyinen rikosdraama. Kirjailijapari Mons Kallentoft ja Markus Lutteman yhdistävät energiansa ja luovat modernin version Herkules-myytistä, antisankarin, joka tempoilee levottomana kahden maailman välissä.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 406823

84.2

ISBN 978-951-0-40682-3

